

ALEJANDRO PALOMAS

Introduzione al piano di risanamento della Città di Roma

UN FIU

© RAO Deltaplano 2011
Bildrechte: [REDACTED] Bildagentur

Cod urmăriți să se întâlnească

În săptămâna

GUIDE

TOTUL A ÎNCEPUT în ziua în care domnul său Sonia întrebă ceva. Pe ferestre se vede un soare galben foarte strâns, iar în măslină palindromul se înșiră ca atunci când luna se buzează de-a lungul său și își aduce de la mijloc flăcările-mi

I ÎNCEPUTUL TUTUROR LUCRURIILOR

Dominicăra Sonia s-a ridicat de la masa ei, care, fiind cea a profesorului, este cea mai mare și a trebuit să fie dintr-o salme, urmând aerul de praf de crică. A și tușit puțin, Sonia spune că e din cauza cricăi, care îi umedează gâtul de crică și îi îngheță prafii, iar urmări, dacă nu este apă, voyniță.

— Acum, înainte să ieșă în recreație, vreau să-mi răspundescă la o întrebare, crești, a zis.

— Apoi să te întrezi spre tablă, să luai o crică și să scriezi într-un foarte mare

CE VREAU SĂ MĂ FAC ATUNCI CAND VOL CRESTE MARE

Au ridicat imediat gălăcia. Tată, părinte și frate Agustina care se asează deasupra mamei. Băzica era să se ascundă pe coloanele prin care înălțăte repede. Dominicăra a cîntat din nou de multă multă vîrstă. Au fost elita și multă mulțime de cîine

GUILLE

TOTUL A ÎNCEPUT în ziua în care domnișoara Sonia a întrebat ceva. Pe ferestre se vedea un soare galben foarte mare, iar frunzele palmierilor se mișcau ca atunci când tata se trezește devreme și-și ia la revedere de la mine făcându-mi cu mâna din poarta școlii; fiind iarnă, tata poartă mănușile verzi.

Domnișoara Sonia s-a ridicat de la masa ei, care, fiind cea a profesorului, este cea mai mare, și a bătut ușor din palme, umplând aerul de praf de cretă. A și tușit puțin. Nazia spune că e din cauza cretei, care-ți usucă gâtul de parcă ai fi înghițit praf, iar uneori, dacă nu bei apă, vomiți.

– Acum, înainte să ieșiți în recreație, vreau să-mi răspundetă la o întrebare, copii, a zis.

Apoi s-a întors spre tablă, a luat o cretă roșie și a scris cu litere foarte mari:

CE VREAU SĂ MĂ FAC ATUNCI CÂND VOI
CREȘTE MARE

Am ridicat imediat mâinile. Toți, până și Javier Aguilar, care n-are decât o mâنă, fiindcă aşa s-a născut, și o mișcă aşa prin aer, foarte repede. Domnișoara a clătinat din cap de mai multe ori. Au fost chiar mai multe de cinci.

– În ordine, copiii.

Am început cu primul rând și am continuat până la ultimul, acolo unde stau eu. Domnișoara a notat în total:

Trei fotbaliști la echipa Barcelona, doi la echipa Madrid și unul la echipa Manchester

Un Iniesta

Șase Rafa Nadal

Două fotomodelle foarte înalte

O prințesă (Nazia)

Un medic bogat

Trei Beyoncé

Un Batman

Un pilot de navă spațială din jocurile video

Doi președinți ai lumii (gemenii Rosón)

O vedetă dintr-acelea care apar seara la televizor

O veterinară de câini mari

O câștigătoare a concursului TV *Next Star*

Un campion mondial la olimpiade

Când mi-a venit rândul, Mateo Narváez a râgăit și toți au râs, dar au tăcut imediat, pentru că domnișoarei nu-i plăcea deloc râgăielile, nici părțurile, și a aplimat din cap și a zis: „Şşşttt, Mateo“, de două ori.

Apoi s-a uitat la mine.

– Guillermo?

Nazia m-a înghiotit cu cotul și a râs, acoperindu-și fața cu mâinile. Mereu își acoperă fața, fiindcă spune că, în Pakistan, dacă fetițele râd tare și cu gura deschisă, nu este frumos și părintii se supără.

– Mie... mie mi-ar plăcea să fiu Mary Poppins, am spus.

Domnișoara și-a pus mâna la gât și am crezut că poate răcise și o durea în gât, dar n-am avut timp să întreb, pentru că imediat a sunat clopoțelul și am început să ne scoatem gustările din ghiozdane, ca să ieșim în curte.

– Guillermo, tu mai rămâi puțin, te rog, a zis. Și apoi: Voi, ceilalți, puteți pleca.

După ce au ieșit cu toții, domnișoara a venit la pupitrul meu și s-a așezat la cel al lui Arturo Salazar, care nu mai vine la ore de dinainte de Crăciun, fiindcă într-o zi ne-am dus în excursie la un muzeu cu multe planete și a căzut pe o scară, rupându-și un picior, cinci dinți și două degete.

– Să vedem, Guillermo, spune-mi de ce ți-ar plăcea să fii Mary Poppins când vei crește mare... a zis.

N-am răspuns, pentru că Nazia, care de multe ori, după-amiaza, se aşază la casa de la supermarket alături de mama ei și știe multe lucruri despre oamenii mari, spune că, atunci când clienții încheie fraza așa, cu puncte de suspensie, înseamnă că n-au terminat de vorbit și că trebuie să aștepți, pentru că ei continuă să se gândească.

– N-ai prefera să fii... altceva? a întrebat domnișoara atingându-și alunița pe care o are într-o parte a gurii.

– Nu, domnișoară.

Domnișoara Sonia a pufnit și a zâmbit. Atunci mi-am amintit că mama îmi spuse că, uneori, când persoanele care nu sunt copii tac nu înseamnă că au terminat de vorbit, ci că se opresc pentru ca să nu se înece sau ceva de genul asta, acum nu-mi amintesc exact, așa că am tăcut în continuare.

– Și spune-mi, Guillermo, a zis scoțând aerul pe nas ca motanul doamnei Consuelo, care era portăreasă la noi acasă, înainte să ne mutăm în apartamentul unde locuim acum. De ce ți-ar plăcea să fii Mary Poppins?

– Pentru că zboară, domnișoară.

Respectătorul său încearcă să se întâlnească cu domnișoara. Domnișoara a scos un „hmmm“ și apoi s-a scărpinat puțin pe frunte.

- Dar și păsările zboară, nu?
- Da.
- Iar tu nu vrei să fii o pasare, nu-i aşa? a zis.
- Nu.
- De ce nu?
- Păi... dacă aş fi o pasare, n-aş mai putea fi Mary Poppins.

Domnișoara a pufnit din nou și, fiindcă n-a mai spus nimic, am rămas din nou tăcuță, mai mult timp. Apoi a strămbat din gură, aşa cum face tata uneori, și și-a dres vocea.

– Și spune-mi, a zis, din ce alte motive ţi-ar plăcea să fii Mary Poppins?

– Păi... pentru că are o umbrelă vorbitoare și o valiză veche din care ies multe piese de mobilier... și puteri pentru ca sertarele să se aranjeze singure... și pentru că, atunci când nu muncește, trăiește în cer, dar se mai scufundă și în mare, cu peștii și caracatițele.

- În cer?
- Da.

Domnișoara a închis ochii încetisoară, apoi mi-a ciufuit părul destul de mult.

– Guille, a spus, tu știi că Mary Poppins este... fermecată, nu-i aşa?

- Desigur.
- Vreau să spun că nu este ca noi.
- Da.

– Ceea ce vreau să-ți spun este că Mary Poppins este un personaj fictiv, ca Superman, sau ca Harry Potter, sau Matilda... sau Buretele Bob. Adică există, dar nu există. Înțelegi?

– Nu.

– Adică nu sunt ca noi, pentru că există doar în povești, a spus adăugând: Sau, ceea ce este același lucru, nu-i putem atinge pentru că sunt... inventați.

– Mary Poppins chiar există.

– A, da?

– Da.

M-a privit și a zâmbit ușor.

– Și unde este?

– Acum nu știu, dar trăiește în Londra, pentru că acolo se vorbește engleză. Eu am cunoscut-o. În august, când am avut zilele libere de Sfânta Maria, mama și tata m-au dus să o văd. Locuia într-un teatru cu animalele ei și cânta. Iar când spectacolul s-a încheiat și toată lumea a plecat, ne-a lăsat să intrăm în camera ei și mi-a povestit fel de fel de lucruri.

Domnișoara și-a atins alunița.

- Aha! Ce fel de lucruri?
- E secret, domnișoară.

Atunci a sunat clopoțelul, care a anunțat că trecuse deja jumătate din recreație, și domnișoara s-a uitat din nou la ceasul cel mare care atârna deasupra tablei.

– Aha! a spus.

Apoi a tăcut, ca și cum s-ar fi gândit la ceva serios, după care s-a întors cu spatele.

– Bine, acum du-te în curte. Sper să ai timp să-ți mă-nânci sandvi ciul.

În timp ce îmi puneam cărțile în sertar și scoteam sandvi ciul din ghiozdan, ea s-a dus la catedră, s-a așezat și a început să scrie ceva în carnetul său, iar eu am ieșit pe coridor. Nazia mă aștepta în fața chiuvetelor. Când am ajuns, mi-a întins mâna și mi-a zis:

Răspuns – De ce ai întârziat aşa de mult?

- Fără motiv.
 - Te-a pedepsit domnișoara?
 - Nu.
 - Ah!

Și-a dat puțin la o parte vălul roz de pe cap și a băut puțin suc. Apoi a spus:

 - Haide, vino. Vreau să-ti arăt ceva.

SONIA

TOTUL A ÎNCEPUT în după-amiaza în care m-am hotărât să dau acel telefon pe care îl tot amânăm de câteva săptămâni.

– Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră despre Guille, domnule Antúnez, i-am spus bărbatului care mă asculta la celălalt capăt al firului.

S-a așternut puțin liniștea și imediat el a vrut să știe mai multe, dar m-am limitat la a-l lămuri pe un ton blând, dar ferm:

– Dacă n-aveți nimic împotrivă, aş prefera să vorbim personal aici, la școală.

Am stabilit să ne vedem peste câteva zile. Când Manuel Antúnez a sosit la școală, cei mici luau prânzul, iar zarva ce provine din sala de mese de la parter se auzea de pe coridor. L-am așteptat în cancelarie. După ce ne-am strâns mâinile, l-am invitat într-un birou mai mic, rezervat discuțiilor cu părinții. Manuel Antúnez este un bărbat Tânăr și corpulent, trecut puțin peste treizeci de ani, cu păr negru, barbă neîngrijită, ochi încuiți la culoare și puțin alungiți, brațe puternice și niște mâini mari, cu unghii pătrate. După ce ne-am asezat, a trecut direct la subiect.

– Vă ascult, a zis.

Am hotărât să fiu la fel de directă.

– Păi, să vedetă am început, v-am chemat pentru că sunt puțin îngrijorată pentru fiul dumneavoastră.

Nu a părut mirat. În realitate, toți părinții știu că, atunci când îi chemăm la o întrevadere, motivul este că ceva nu merge bine și, de obicei, vin cu o atitudine între așteptare și defensivă, unii chiar cu teamă. Din căte am putut să citeșc pe fișă lui Guille, Manuel Antúnez este mecanic de aeronave. Pe fișă era adăugată o paranteză: „(recent în somaj)“. Când l-am privit în ochi, mi s-au părut triști.

Înainte ca el să poată spune ceva, am preferat să vorbesc eu:

– M-am gândit că poate m-ați putea ajuta să... descifrez câteva lucruri despre Guille, am început.

A ridicat o sprânceană.

– Să descifrați? a întrebat, luat puțin prin surprindere.

Imediat a scos un hohot de râs sec, prin care nu a reușit să-și ascundă neliniștea atât de tipică la mulți părinți când vin să mă vadă în timpul anului școlar.

– Mai să fie, a continuat, trăgându-se de barbă. Aproape că sună a poveste cu detectivi sau a serial polițist american.

Mi-am dat seama că nu se simțea în largul lui și am încercat să-l ajut să se destindă.

– Vreau să spun că poate mă puteți ajuta să-l înțeleg mai bine pe Guille.

A încuvîntat, coborând în același timp privirea, pentru o clipă. I-am zâmbit și asta a părut să-l liniștească, fiindcă mi-a zâmbit la rândul lui, deși timid.

În zâmbetul lui l-am văzut imediat pe cel al lui Guille. Privirea era totuși foarte diferită. În cea a lui Manuel Antúnez exista un fel de tristețe pe care Guille nu o avea. Sau poate că era melancolie.

– Bine, a spus trecându-și din nou mâna pe bărbie. Sunt la dispoziția dumneavoastră.

Am tras adânc aer în piept înainte de a vorbi din nou.

– Înainte de toate vreau să știți că Guille este un copil minunat și nu pune deloc probleme. Dimpotrivă: atitudinea lui la ore este ireproșabilă. Nu prezintă deficit de atenție, este activ și participă, este optimist, foarte entuziasmat și are valori care pot însemna mult pentru grup.

Domnul Antúnez a înclinat capul într-o parte și a oftat, dar nu a spus nimic. Am așteptat. În cele din urmă, a părut să reacționeze.

– Da, Guille este un copil... deosebit.

– Ați spus-o foarte bine, am zis. Acesta este cuvântul: deosebit.

Am observat că se încrunda și se încorda. Din nou, ceva din privirea lui m-a pus în alertă. Am văzut imediat că nu dădeam același înțeles cuvântului „deosebit“. Nu, între cele două înțelesuri nu exista nicio legătură.

– Nu vă faceți griji, a spus cu o expresie iritată pe chip. Știu ce-mi veți spune: că este un copil foarte sensibil, că stă numai pe lângă fete și că, în loc să joace fotbal sau baschet în curte, aşa cum ar fi normal, pierde vremea citind povesti cu zâne și cu toate prostile alea.

M-am încordat. Nu mi-a plăcut tonul vocii lui. Nici mesajul.

– Nu-i nevoie să-mi spuneți, a adăugat cu același ton sarcastic, ridicând o mână și arătându-mi palma. La fel nici s-a spus și la cealaltă școală. Și, de asemenea, că ceilalți copii începuseră să-l evite, asta în cazul în care nu râdea vreunul de el.

S-a uitat sfidător la mine. Apoi o umbră i-a întunecat privirea.

Respect+ E din cauza mamei lui. De mic, Guille a fost prea lipit de fusta ei și... de aici vine „deosebitul“ acesta, cum spuneți dumneavoastră.

Am vrut să-l întrerup, dar nu m-a lăsat.

– Dar este ceva trecător. Acum că stă doar cu mine, am început să petrecem mai mult timp împreună și să ne împărtăşim mai multe lucruri. Știți, ca de la bărbat la bărbat... Așa că, dacă vreți să-mi spuneți că Guille este... puțin ciudat, puteți să mă scutiți, căci nimeni nu știe asta mai bine decât mine și am început deja să remediez situația.

A trebuit să strâng din dinți pentru a-mi stăpâni furia. În niciun caz nu mă pregătisem pentru o împrejurare ca aceea cu care mă confruntam. Manuel Antúnez nu semăna nici pe departe cu imaginea tatălui unui copil ca Guillermo pe care mi-o închipuisem eu. În câteva minute, surpriza făcuse loc uimirii. Iar uimirea începea să se transforme în furie.

– Domnule Antúnez, adevărul este că mă întristeză foarte mult să vă aud vorbind aşa despre Guillermo, am spus încercând să mă controlez, mai ales pentru că astăzi n-are nicio legătură cu motivul pentru care v-am chemat.

S-a uitat la mine și a ridicat iar din sprânceană, surprins.

– Sincer, dacă dumneavoastră credeți că v-am chemat ca să-l judec pe Guillermo sau ca să-l desconsider, îmi pare rău să vă spun că vă înșelați.

Manuel Antúnez s-a lăsat pe spate în scaun și s-a tras încet de barbă. Din nou, o umbră de tristețe s-a ivit în ochii lui. Doar pentru o clipă, după care expresia feței i s-a întunecat complet. Văzându-l aşa, am înțeles pe dată că mă înșelasem crezând că mă puteam aștepta din partea lui la o cooperare pe care, în mod evident, nu avea să mi-o ofere. Așa că am schimbat strategia și am făcut ceea ce detest cel mai mult.

Am mințit.

– Domnule Antúnez, această conversație nu este altceva decât o discuție de rutină. Guille este nou în școală și avem obiceiul să îi urmărim mai îndeaproape pe elevii nou-veniți.

– Aha! a zis încet.

– Sunt conștient că am început cursurile doar de două luni și ceva și că, mai ales la vârsta asta, copiii reacționează foarte diferit când sunt mutați la altă școală. Dacă la asta adăugăm absența mamei lui, trebuie să înțelegem că procesul se poate dovedi mai... complex.

Nu a spus nimic.

– Despărțirile de părinți, mai ales la vârsta lui Guille, pot fi foarte dificile, am adăugat cu un zâmbet profesional.

El s-a încordat din nou și a ridicat brusc mâna, ca și cum mi-ar fi poruncit să tac.

– Mă rog, nu e chiar despărțire... nici chiar aşa, a trănit, în defensivă.

Imediat a părut să-și dea seama că folosise un ton prea sec și a încercat să se corecteze.

– În cazul nostru, este din cauza serviciului. Amanda, soția mea, este stewardesă și... cum să spun... având în vedere cum stau lucrurile, era de un an în șomaj și în august a primit o ofertă de la o companie de jeturi private din Dubai. Adevărul e că n-am prea avut de ales. La cum stau lucrurile și după ce eu am rămas pe drumuri... Imaginea-vă. Și, înainte să-mi permită să întreb ceva, a adăugat: Dar este temporar. Deocamdată e vorba de numai șase luni.

Ne-am privit preț de câteva secunde fără să rostим un cuvânt. Văzând că tacerea se prelungea, iar el nu părea dispuș să mai spună și altceva, am intervenit: